Tizenkettedik üzenet

**Győzedelmes életet élni az életben való uralkodás által,
és így az Új Jeruzsálemmé mint az élet városává válni**

Igeolvasmány: Róm 5,10. 17. 21; 14,17-18; Márk 4,26-29; Lk 17,21; Mt 24,14

I. A valódi keresztyén élet egy győztesnek az élete, és az összes újtestamentumi győztesnek olyan királynak kellene lennie, aki részesült a kegyelemnek és az igazságosság ajándékának bőségében, hogy életben uralkodjon – Róm 5,17:

A. Isten által elrendelt prófétákként és papokként mi királyok is vagyunk, hogy hagyjuk Istent uralkodni bennünk és rajtunk keresztül az összes ellensége felett; az újtestamentumi hívőknek a királyok, papok és próféták tipológiája beteljesedésének kellene lenniük Isten ökonómiájában:

1. Az Újtestamentumban az összes hívő azért nyer megmentést, hogy királyok és papok legyenek; amikor a papok Isten nevében szólnak, Isten szóvivőjévé, Isten szócsövévé, válnak, ezek pedig a próféták – 1Pt 2,5. 9; Jel 1,6; 20,6; 22,3-5; 1Kor 14,12. 24-25. 31.
2. A prófétálás (Krisztus belebeszélése az emberekbe) győztesekké tesz minket; a prófétálás a győztesek funkciója – 4b. vers; 1Pt 4,10-11; Csel 5,20 és a 2. lábjegyzet.

B. Ha nem értük el egy király szintjét a keresztyén életünkben, akkor még mindig a helyénvaló színvonal alatt vagyunk; mondhatjuk, hogy élvezzük Krisztust, de mennyire, milyen mértékben, élvezzük Krisztust?

C. A Krisztus-élvezetünk talán csak „egy centi magas", de Krisztus korlátlan; a Krisztus-élvezetünknek fel kellene jutnia a királyi uralom szintjére; olyan mértékben kell kegyelmet kegyelemre kapnunk, hogy a kegyelem uralkodjon bennünk, és így Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai lehessünk – Fil 3,13; Jn 1,16; Róm 5,21; 1Pt 4,10; Ef 3,2.

D. Isten teljes megmentése azt jelenti, hogy Krisztus életében megmentést nyerünk, és így a kegyelemnek és az igazságosság ajándékának bősége által uralkodunk ebben az életben (Róm 5,10. 17. 21); az igazságosság ajándéka nem más, mint Istennek a gyakorlati módon ránk alkalmazott törvényes megváltása; a kegyelem pedig Isten Maga mint a mindenre elegendő ellátmányunk az organikus megmentésünkhöz.

II. A Jelenések könyve, a Biblia utolsó könyve, a győztesekről szóló könyv; a 2. és a 3. fejezetben az Úr egy hétszeres elhívást intéz hozzánk, az Ő hívőihez, a nagy atyánk, Ábrahám, szellemi leszármazottaihoz, hogy az Ő győztesei legyünk (2,7. 11. 17. 26; 3,5. 12. 21) – azok, akik legyőzik az egész sátáni káoszt (vö. Kol 1,17b. 18b. 10), és diadalmaskodnak az isteni ökonómiában (Róm 8,37; 2Kor 2,14):

A. Isten nézőpontjából az embereknek négy fő faja van: Ádám faja, Ábrahám faja a hústest szerint (1Móz 13,16), Ábrahám faja a Szellem szerint (15,5; Gal 3,7. 29) és a győztesek faja; a hit bennünk lévő szellemének [a hit-szellemünk] gyakorlása által ki kell jelentenünk, hogy a győztesek fajához tartozunk (2Kor 4,13).

B. A Jelenések könyve megmutatja nekünk, hogy a győztesek nélkül Krisztusnak nincs módja, útja, visszajönni; tudjuk, hogy Krisztus az utunk (Jn 14,6a), de a szíve mélyéből Krisztus azt mondaná a győzteseknek, hogy ők az Ő útja; a győztesek jelentik Krisztus számára a tényleges utat ahhoz, hogy visszajöjjön (Jel 19,7-9; Zsolt 45,13-14).

C. Hadd áldjon meg Isten, hogy győztessé tegyen téged ma, és olyan életet éljél, amely az élet uralkodáshoz; ez az egyedülálló áldás a Háromegy Isten örökkévaló áldása, aki kitölti Önmagát belénk az élvezetünkre – 4Móz 6,22-27; 2Kor 13,13; Ef 1,3; Gal 3,14.

III. Ahhoz, hogy uralkodjunk életben, és így az Úr győztesei legyünk, meg kell látnunk, hogy újjászülettünk egy isteni, szellemi, mennyei, fenséges és királyi élettel; az Úr azt mondta, „Úgy van az Isten királysága, mint mikor az ember beveti a magot a földbe" – Márk 4,26 [angol ford. alapján]; 1Jn 3,9:

A. Ez a mag az isteni élet magja (9. vers; 1Pt 1,23), amely a hívőkbe vettetik, jelezve, hogy Isten királysága, amely az Úr evangéliumának fejleménye és célja, valamint a gyülekezet ebben a korban (Róm 14,17) az élettel, Isten életével, kapcsolatos, amely kicsírázik, növekszik, gyümölcsöt terem, megérik és aratást eredményez (1Kor 3,6-9; Jel 14,4. 15-16).

B. Isten királysága nem más, mint Krisztus Maga (Lk 17,21); mint a Háromegy Isten az emberségben (Kol 2,9), Ő Isten királyságának a magja, „a génje", akit Isten kiválasztott embereibe kell vetni, hogy Ő növekedhessen bennük, élhessen bennük, és kifejeződhessen a bensejükből, és így Isten uralkodási tartományává fejlődjön ki (Márk 4,26-29; 1Kor 3,9).

C. Az Újtestamentum teljes tanításának benső eleme az, hogy a Háromegy Isten testet öltött annak érdekében, hogy a kiválasztott embereibe vessék, és a bensejükben egy királysággá fejlődjön ki; Isten célja Isten királyságának a teljes kifejlődése:

1. Az Evangéliumokban ott van a királyság magjának, génjének, a vetése – Márk 4,3. 14; Mt 9,35.
2. A Cselekedetek könyvében ott van ennek a vetésnek a szaporodása és terjedése magvetők ezrei által, akik befogadták a királyság magját, génjét – 6,7; 12,24; 19,20.
3. A Levelekben látjuk a királyság magjának, génjének, növekedését – 1Kor 3,6. 9b; 2Pt 1,3. 11.
4. Ennek a magnak az aratása a Jelenések könyvében található meg a zsengék és az aratás betakarításával – 14,4. 15-16; Márk 4,29; Mt 13,39.
5. Az ezeréves királyság lesz a királyság magjának, génjének, legvégső kifejlődése a Fiúval mint a Királlyal és az összes győztessel mint az Ő társkirályaival, a „királyság-gén emberekkel" – Jel 20,6.
6. Az Új Jeruzsálem, Isten örökkévaló királysága, a legteljesebb kifejlődése a királyság magjának, génjének, amelyet a názáreti Jézus vetett el a négy Evangéliumban – Jel 21,2; 22,1. 3. 5; 5,10; 3,12; 11,15; 19,6; 20,6; Zsolt 146,10.
7. Egynek kell lennünk az Úrral, hogy hirdessük a királyság evangéliumát az egész lakott földnek a királyság magjának, génjének, a szaporodásáért és kifejlődéséért, és így kiteljesítsük ezt a kort – Mt 24,14.

IV. Tapasztalat szerint, életben uralkodni nem más, mint az isteni élet uralkodása alatt lenni:

A. Krisztus egy mintaképe ennek – életben uralkodott azáltal, hogy az Atya isteni életének uralkodása alatt volt – vö. 8,5-13.

B. Pál egy olyan ember példája, aki az életében és szolgálatában az isteni élet uralkodása alatt volt – 2Kor 2,12-14.

C. Szükség van arra, hogy az összes hívő, aki részesült a kegyelemnek és az igazságosság ajándékának a bőségében, gyakorolja a megszorítást és korlátozást az isteni életben; a királyság uralma alatt élt élet igazságosságnak, békességnek és a Szent Szellemben lévő örömnek élete; amikor ilyen módon élünk, akkor rabszolgaként szolgáljuk Krisztust, és egy ilyen élet kedves Istennek, és jóváhagyják az emberek – Róm 14,17-18; vö. 1Kor 12,3.

V. Az 5Mózes felfedi, hogy egy helyénvaló királyt Isten igéjének kell oktatnia, vezérelnie, uralnia és irányítania (17,14-15. 18-20); ennek az alapelvnek ugyanígy meg kellene lennie

a gyülekezetek elöljáróinál, valamint mindnyájunknál is, akik arra törekszünk, hogy uralkodjunk életben (2Tim 3,14-17):

A. Annak érdekében, hogy adminisztrálják, igazgassák, a gyülekezetet, az elöljáróknak az alkati összetételükben Isten igéjével újra kell alakulniuk (1Tim 3,2; 5,17); ennek eredményeként ők Isten kormányzata, Isten uralkodása és irányítása alatt lesznek.

B. Ekkor Isten spontán benne lesz a döntéseikben, és az elöljárók képviselni fogják Istent, hogy a gyülekezet ügyeit igazgassák; az effajta igazgatás teokrácia.

C. Ezsdrás és Nehémiás vezetése alatt Izrael visszatért népe együttesen az alkati összetételükben Isten által és Istennel újraalakult az Ő igéje révén, hogy egy nemzet legyenek mint Isten bizonysága; Isten népét újraalkotni az alkati összetételében nem mást jelent, mint oktatásban részesíteni őket azáltal, hogy Isten Igéjébe helyezik őket azért, hogy átitatódhassanak az igével – Neh 8,1-18.

D. Isten igéje egy a Szellemmel (Jn 6,63; Ef 6,17); annak útján, hogy az isteni Igét naponta olvassuk, Isten igéje munkálkodik a bensőnkben, és a Szellem, az igén keresztül, spontán kitölti Isten természetét Isten elemével a lényünkbe, előidézve, hogy Isten az alkati összetételünkké váljon.

VI. Ahhoz, hogy uralkodjunk életben, szükségünk van arra is, hogy a Szellem uralkodása alatt legyünk; a József életéről szóló feljegyzés egy kinyilatkoztatás a Szellem uralkodásáról, mert a Szellem uralkodása egy érett szent uralkodási szempontjával azonos; ez az életben való uralkodás élete, az isteni élet megszorítása és korlátozása alatt Isten királyságának a valóságában, és ez magasabb rendű, mint a Szellem bármilyen más szempontja – Róm 5,17. 21; 14,17-18; 1Kor 2,15-16; 2Kor 2,13-14; 3,17-18; 2Tim 4,22; Jel 4,1-3:

A. József, egy „álomlátó" (1Móz 37,19), azt álmodta, hogy Isten nézete szerint az Ő emberei élettel teli búzakévék és világossággal teli égitestek (5-11. vers); József két álma (7. 9. vers) – mindkettő Istentől – felfedte számára Istennek az isteni nézetét az Ő földi népe természetéről, helyzetéről, funkciójáról és céljáról.

B. József álmai felügyelték az életét, és irányították a viselkedését; azért viselkedett olyan kiválóan és bámulatosan, mert az a látás irányította, amelyet az álmaiban látott (vö. Csel 26,19); a fivérei kitöltötték a mérgüket (1Móz 37,18-31), és átengedték magukat a vágyuknak (38,15-18), de József megfékezte a mérgét, és legyőzte a vágyát (39,7-23) – élettel teli kéveként viselte magát, és úgy viselkedett, mint egy sötétségben ragyogó mennyei csillag.

C. József élete a mennyei látás alatt a mennyek királyságának élete volt, amelyet a Máté 5–7. ír le; azáltal, hogy egy ilyen életet élt, teljesen felkészült arra, hogy királyként uralkodjon; a mennyei királyság alkotmánya szerint, amely Máté evangéliumának ezeknek a fejezeteiben tárul fel, a mérgünket meg kell fékezni és a vágyunkat le kell győzni (5,21-32).

D. Az érett élet uralkodási szempontjának képviselőjeként József élvezte az Úr jelenlétét, vele együtt pedig az Úr hatalmát, jólétét és áldását – 1Móz 39,2-5. 21. 23; Csel 7,9.

E. Habár József telve volt a fivérei iránti emberi érzésekkel és érzelmekkel, a Szellem uralkodása alatt tartotta magát az összes érzésével együtt; megtagadta magát, valamint teljes mértékben Isten szuverén vezetése alá helyezte magát: teljesen Isten és az Ő népe érdekében viselkedett – 1Móz 42,9. 24; 43,30-31; 45,1-2. 24.

F. József egy élő illusztrációja annak, ami az Újtestamentumban tárul fel; önmegtagadó ember volt, akinek nem volt önös érdeke, önös élvezete, önös érzése, önös becsvágya és önös célja; minden Istenért és Isten népéért volt; József önmegtagadása, a megszorítása Isten szuverén keze alatt, volt a kulcs a királyság életének gyakorlatához – 1Móz 45,24;

Mt 16,24; 2Krón 1,10; Ésa 30,15a; Fil 1,9; 1Tim 5,1-2; 1Thessz 3,12; 4,9; 2Thessz 1,3; Róm 12,10; 1Jn 4,9; Héb 13,1.

G. József felismerése az volt, hogy Isten volt az, aki Egyiptomba küldte őt; az 1Mózes 50,20-ban azt mondta a fivéreinek, „Ti gonoszt gondoltatok ellenem, de Isten azt jóra gondolta fordítani" (45,5. 7; 50,19-21; vö. 41,51-52); ez nem más, mint a valósága Pál szavának a Róma 8,28-29-ben; úgy fogadta, mintha Istentől lett volna mindaz, amit a fivérei tettek vele, és vigasztalta azokat, akik megsértették őt (1Móz 45,5-8; 50,15-21); micsoda kegyelem, és milyen kiváló szelleme volt!

H. Az „isteni távcsövet" kell használnunk, hogy keresztül lássunk az időn, és meglássuk az Új Jeruzsálemet, ahol élettel teli kévéken és világossággal teli csillagokon kívül nincs más; minél érettebbé válunk életben, annál kevésbé fogunk negatívan szólni a szentekről vagy a gyülekezetről – vö. 38,27-30; Mt 7,1-5; 1Pt 3,8-9.

VII. Látnunk kell az életben uralkodás célját, és el kell érkeznünk oda; amikor uralkodunk életben, az isteni élet uralkodása alatt élve, akkor az a végeredmény, hogy a Test valódi és gyakorlati élete kifejeződik a gyülekezeti életben – Róm 12,1-4. 9-12. 15-18; 14,1-9; 15,1-13:

A. Mint azok, akik belehittünk az Úr Jézusba, általvitettünk Isten szerelmes Fiának királyságába, és a gyülekezeti életben a szeretet diadalmaskodik (Kol 1,12-13); a Test felépíti magát szeretetben (1Kor 8,1; Ef 1,4; 3,17; 4,2. 15-16; 5,2), és a szeretet a legkiválóbb út ahhoz, bármik legyünk és bármit tegyünk a gyülekezetnek mint Krisztus organikus Testének a felépítéséért (1Kor 12,31b; 13,4-8a).

B. Ha nem rendelkezünk Krisztussal mint szeretettel, akkor minden beszédünk olyan, mint „zengő érc" és „pengő cimbalom", amely élet nélkül ad hangokat – 1. vers.

C. A gyülekezeti élet nem rendőrőrs és nem törvényszék, hanem szerető otthon szellemi gyermekek felnevelésére, kórház a betegek gyógyítására és helyreállítására, valamint iskola mások tanítására szeretetben – Mt 9,12; 2Kor 11,29a; Jn 8,7. 10-11; 1Kor 9,22; Lk 15,1-7.

VIII. Amikor uralkodunk életben, akkor megengedjük a bennünk lakozó Krisztusnak mint kegyelemnek, hogy uralkodjon a bensőnkben „örök életre"; ez az életben uralkodás kiteljesedése – Héb 4,16; Róm 5,17. 21:

A. A János 4,14b azt mondja, „A víz, amelyet Én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz őbenne."

B. A *-re* [vagy: *-be*] rag célállomásról szól; az örökkévaló élet a célállomása az áramló Háromegy Istennek; a *-be* rag azt is jelenti, hogy „valamivé válni" vagy „valamivé lenni".

C. Azáltal, hogy élvezzük az áramló Háromegy Istent – az Atyát mint az élet kútfejét, a Fiút mint az élet [felfakadó] forrását és a Szellemet mint az élet folyóját –, részesülünk a kegyelem bőségében, és így az Új Jeruzsálemmé mint Isten életének összességévé, az élet városává, válunk; így az életben uralkodásunk végeredményének és kiteljesedésének egyedülállóan és végső fokon Isten örökkévaló ökonómiája céljának – az Új Jeruzsálemnek – kéne lennie.

© 2022 Living Stream Ministry